

Byla jednou jedna dívka. Krásná, dobrá, s laskavým srdcem. Maminku dávno neměla, žila pouze s tatínkem a spokojeně si spolu hospodařili. Jednoho dne si ale otec přivedl domů novou ženu a její dvě dcery. Osoby zlé, marnivé a pyšné. Dívence vykázaly výklenek u kamen

a nutily ji, ať jim slouží. „Přines, zanes, udělej, a to hned!“ rozkazovaly, zatímco samy celý den jen lenošily, povalovaly se a krášlily. A poněvadž byla naše dívčina neustále trochu zamazaná od prachu a popela, začaly jí ty zlostnice nazývat Popelkou. Časem toto jméno dívence zůstalo.

V nedalekém městě pořádal princ té říše slavnostní ples. Chtěl si už konečně najít ženu a oženit se, proto na něj sezval všechny dívky z okolí dalekého i blízkého. Nechyběly ani Popelčiny nevlastní sestry. Ten večer se nastrojily do hedvábných šatů a ověsily zlatými šperky. Popelka

jejich přípravám jen smutně přihlížela. „Co koukáš, máš snad málo práce?“ osopila se na ni macecha a vysypala na zem ošatku s hrachem a popelem. „Do rána ať je všechno přebrané,“ rozkázala a spolu se svými dcerami odkráčela pyšně ven. Nešťastné Popelce zbyly oči pro pláč.